

akademisk personale som kontormedarbejdere. Som følge af de ovenfor nævnte usikkerhedsmomenter omkring forløbet af dispositionsplanarbejdet i kommunerne og den usikkerhed, der må knytte sig til vurderingen af arbejdskraftbehovet i forbindelse med, at de statslige opgaver skifter karakter fra enkeltstatsbehandling til generelle styringsfunktioner, er det ikke muligt præcist at angive størrelsen af nettoresultatet. Det må imidlertid med de nævnte forbehold antages at staten over en periode på nogle få år gradvis vil kunne reducere sit forbrug af arbejdskraft ved administrationen af lovgivningen om den kommunale byplanlægning med mere end 50 pct. En tilpasning af den nuværende organisation til de ændrede opgaver forudsættes at ske i forbindelse med de strukturændringer, som for tiden er under forberedelse i miljøministeriet.

For *amtskommunerne* vil lovforslagets gennemførelse medføre noget øgede udgifter.

Det pålægges nu amtsrådene at godkende de kommunale dispositionsplaner og dermed undergive disse planer en betydelig mere omfattende behandling end hidtil, hvor amtsrådene blot har afgivet udtalelse til ministeriet om planens forhold til den under amtsrådet hørende sektorplanlægning. Det må dog erindres, at allerede lands- og regionplanlovens bestemmelser vil medføre, at amtsrådene måtte behandle de kommunale dispositionsplaner ud fra videregående synspunkter.

Endvidere vil det efter lovforslagets § 23 påhvile amtsrådet at påse, at et forslag til lokalplan er i overensstemmelse med regionplanlægningen og en godkendt dispositionsplan for kommunen.

På den anden side frigøres amtsrådene for den dispensationskompetence, som påhviler amtsrådene efter byggelovens § 15, stk. 2. Endvidere medfører lovforslagets bestemmelser om klage (§ 48), at amtsrådet frigøres for behandlingen af klagesager (byggelovens § 14, stk. 4).

For *primærkommunerne* må gennemførelsen af lovforslaget som nævnt antages at medføre et merforbrug af arbejdskraft. Merforbruget vil dog variere meget fra kommune til kommune afhængigt af den pågældende kommunes hidtidige indsats på byplanområdet.

De opgaver, som pålægges kommunerne ved lovforslagets gennemførelse, erstatter i vidt omfang opgaver, som efter gældende lovgivning har påhvilet kommunerne. Hertil kommer nogle opgaver, som kommunerne ikke efter gældende lovgivning var forpligtet til at udføre, men som de fleste kommuner rent faktisk har udført. Dette gælder navnlig oplysningsvirksomheden omkring kommunernes fysiske planlægning.

Det administrative mindreforbrug for de statslige myndigheder vil dog ikke medføre et tilsvarende merforbrug for kommunerne, idet de hidtidige statslige opgaver navnlig har været en følge af godkendelsesordninger m. v., som nu foreslås afskaffet.

Som følge af, at kommunernes dispositionsplaner skal udgøre grundlaget for den foreslåede decentralisering, tillægges disse planer efter lovforslaget et udvidet indhold i forhold til de traditionelle dispositionsplaner. Denne omstændighed må for de fleste kommuner antages at medføre et øget behov for arbejdskraft, eventuelt i form af konsulentbistand i perioden under dispositionsplanernes udarbejdelse.

Når der må regnes med et merforbrug af arbejdskraft for kommunerne taget under ét, skyldes det ikke alene de nye dispositionsplaners karakter og omfang, men tillige at mange kommuner først efter kommunesammenlægningerne har påbegyndt opbygningen af de nødvendige tekniske forvaltninger. For disse kommuners vedkommende kan planlægningsopgaverne næppe løses inden for eksisterende budgetmæssige og personalemæssige rammer. Hertil kommer, at den offentlighedsmedvirken, som tilstræbes ved lovforslaget, vil forudsætte forbrug af større ressourcer, end tilfældet har været under kommunernes hidtidige indsats på dette område.

Det er ikke muligt at angive et begrundet skøn over merforbruget for kommunerne under ét, idet der som nævnt vil være betydelige forskelle mellem de enkelte kommuner.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til kapitel 1.

I lovforslagets § 1, der udgør kapitel 1, angives lovens generelle formål og foreskrives en pligt for alle landets kommuner til at udføre fysisk planlægning i overensstemmelse med lovens regler. § 1 referer sig således både til den oversigtlige fysiske planlægning for hele kommunen og til den mere udførlige planlægning, der retligt regulerer arealanvendelses- og bebyggelsesforhold for mindre afgrænsede områder eller særlige aspekter vedrørende arealanvendelse og bebyggelse i øvrigt, jfr. bemærkningerne til de pågældende bestemmelser.

I den foreslåede bestemmelse understreges den sammenhæng, der bør være mellem kommunernes planlægning og den overordnede planlægning.

Sammenlignet med den gældende byplanlovs § 1, stk. 2, er der tale om en udvidelse i henseende til antallet af byplanpligtige kommuner, idet byplanpligten efter gældende ret kun vedrører de tidligere købstadkommuner samt bymæssige bebyggelser